

Letnik III.

v lažnjivi obleki.

Št. 20.

Izhaja po **dvakrat na mesec** v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija. — Veljá **celo leto** 3 gold., **pol leta** 1 gold. 50 kr. in **četrt leta** 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, osebo in narodnost. — Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 10 kr. v Giontini-jevi bukvarnici na velikem trgu. Vredništvo in opravišstvo (administracija) je na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropji na ulice. Tam se sprejema denar.
 Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Slovó.

Tožba osupnjenih nemčurjev.

Ko smo še mi gospodje bli,
 Smo zlo gospodarili,
 Takrat je za nas dobro blo,
 Vsi drugi so cvilili.
 Smo geslo mi imeli tako,
 Da vsi so nam narodi tlako
 V obrazov potu delali,
 A mi smo sad le vživali.
 A zdaj pa nikdar, nikdar več,
 Gospodstvo preč je, preč!

V deželnih zborih bila je
 Oblast povsod le naša;
 Nemškutar, nemec, renegat,
 Je vsak bil silen paša.
 Prešiče so za nas redili,
 Da smo klobase mi dobili,
 Slovanov bile so kosti
 In splošno, kar za rabo ni.
 Oh, zdaj pa vse, prav vse drugač',
 Zdaj se nam vse popač'!

Ustavo so nam dali res,
 Ki nam je krava bila,
 Da smo jo molzli pridno mi,
 Pri drugih se redila.
 Goldinar zredil je petaka,
 Petak prišel do desetaka;
 Ko desetakov dosti blo,
 Smo šteli tisučev na sto,
 Oh zdaj pa krave ne bo več,
 Ustava preč je, preč!

Razpravo hoče Hohenwart
 S Slovani zdaj storiti;
 Na glavo splezal nam je Čeh,
 Naš hlapec noče biti.
 Kaj bodo zdaj počeli z nami?
 Ne bomo več vladali sami,
 Enak v pravicah bo Slován,
 Enak nam Nemcem vsak cigan.
 Oh, tega nikdar, nikdar ne,
 Naj raj se vse podré.

Avstrija bila mati nam,
 Le mačeha Slovanom;
 Da bi postala mati jim,
 Kot mati je Germanom, —
 Potem bi ura nam odbila,
 Ker bratov ravno ni nam sila;
 Le hlapcev manjka Nemcem nam,
 Gospod je Nemec vsak že sam.
 Oh, kaj počel bo naš zdaj rod,
 Če bo Slovan gospod!

Zató se mi zdaj vpirajmo,
 Kljubujmo na vse krip'je;
 Razprava je vsim drugim prav,
 A nas pa vendar ščiplje.
 Pa malo to nam zdaj pomaga,
 Slovanov, Čehov sila zmaga.
 Pri kraji bode z nami zdaj,
 Požrl nas slovanski zmaj.
 Oh, zdaj bo skoro že po nas,
 Ob tla smo večni čas.

„Brencelj“,
 vesel pogrebec.

Ubogi Wurzbach!

Očku Wurzbachu, znanemu predsedniku kranjske dežele, se pa že tudi vse pripeti. Čujte vrsto njegovih nezasluženi nesreč.

Že rojstvo njegove ni bila nič pomenljiva dogodba, svet bi bil tudi brez njega stal in ljudje pravijo, da bo stal tudi po Koreljna II. smrti. Toraj je čisto vse eno, ali je bil rojen ali ne, narodi se ne bodo nikdar trgali za čast njegovega rojstnega kraja. To je bila njegova prva nesreča.

Druga njegovo nesreča je, da je po rodu Slovenec. On sicer ne more zato, kajti on bi se bil gotovo raji na Pruskem kje, kakor na Kranjskem rodil. Nesreča pa je to rojstvo za njega zaradi tega, ker mož hoče biti Nemec, kar pa ni po rodu, toraj postane nemškutar. Nemškutar pa je vsak nesrečen, če je po rodu Slovenec.

Tretjo nesrečo je prestal, hvala Bogu, brez škode na dobro okroglem telesu. Bil je namreč deželni glavar, to je bila nesreča za-nj in za deželo. Za-nj, ker je moral podpisovati take sklepe deželnega zbora, za katere ni in bi ne bil po nobeni ceni glasoval; za deželo, ker je zasedel prostor, na katerim se toliko dá storiti za ljudstvo in za deželo, — če je kdo drugi na njem, kakor naš Korelj II. To nesrečo sta on in dežela srečno prestala.

Četrta in dozdaj največa nesreča je, da je zdaj splezal celó do deželnega predsedništva. Deželni predsednik je največa oseba v deželi, pa tudi najbližnji hlapec ministerstva. Naš Korelj II. so res dober predsednik, ljudje pravijo, da še preveč in preradi sedé, kar se jim, gledé okroglega telesa, mora jako dobro prileči in nikakor ne zameriti. Vsak človek, kateri kaj postane, dobi dovolj nevošljivcev, kateri mu zavidajo čast ali dohodke, ali pa še celó oboje. Toda naš Korelj II. ima takih nevošljivcev, kateri mu predsedniškega kruha ne privoščijo, v nemškutarskem in slovenskem taboru posebno veliko. Nemškutarjev bi bil vsak rad sam predsednik, le prašajte Koreljna I., Kalteneggerja, Suppppna itd., Slovenci pa so hudobni ljudje, to vé vsak, kdor jih pozná, kateri špikajo Wurzbachov sedež neprenehoma s šivankami, tako, da se Korelj II. nič kaj posebno dobro ne počutijo. Pa to bi se že preneslo, Korelj II. imajo debelo kožo. Kaj tacega pa, kakor se jim je zgodilo v zadnji seji deželnega zbora, kaj tacega šine človeku kar po kostéh.

Očka Wurzbach so kot nemškutar pri zadnjih volitvah volili nemškutarska poslanca, ktera sta se skujala in ju ni bilo v zbor. V zadnji seji so dobili očka Wurzbach iz Dunaja telegram z ukazom, da ga morajo na glas brati v deželnem zboru. Ta telegram pa dobro ošteje trinajsterico, toraj tudi tista dva, ktera so Korelj II. volili. Tako so morali očka samega sebe oštetiti, kar se je tako videlo, kakor da bi bili dali samemu sebi donečo zaušnico. Hej, kako je to očka zasklelo! Vem, da so še danes zavezani.

Domú gredé so se skrili pred samem seboj in mrmrali, da jih ni nihče slišal: „Presneta kapa! Saj vendar nisem mislil, da je sedež deželnega predsednika tako trd. V tem trenutku bi bilo boljše, da bi drva sekal ali gnoj vozil, kakor da sem predsednik dežele.“

„Da, boljše bi bilo, očka Wurzbach“, so rekli vrabci na strehi, kateri so to slišali.

Tako misli tudi vsa dežela. — Ubogi Wurzbach.

Pogovori.

Jože. Ali je res, da bo šel minister unanjih zadev, grof Beust, rakom žvižgat?

Jaka. Menda že! Samo nekaj se mi čudno zdi.

Jože. No, kaj pa?

Jaka. Včasih so še škodljivi in deželi nevarni ljudje pošiljali po „šubu“ domu, grof Beust bo šel pa boje kot avstrijski poslanec k angleški vladi.

Jože. Vidiš, to stori vse „fortšrit“, ktereга ti tako malo umeš.

* * *

Tine. Trinajsteri kujavci kranjskega deželnega zbora so bili toraj po deželnem predsedniku telegrafično od vlade same pokregani, da jih ni bilo v deželni zbor. Kaj bo pa zdaj?

Tone. Koga bo? Otresli se bodo, pa bodo šli.

Tine. Kam? V deželni zbor, misliš?

Tone. O ne, k nemčurskem shodu v Gradec.

Tine. A, toraj se vozi toliko slame v Gradec.

Tone. Kedar je dosti nemškutarjev skup, ni treba voziti slame še posebej.

Ponudba.

Prihodnjemu zboru nemškutarjev v Gradcu, kteri bode 22. oktobra, naznanjam, da kupujem

vezane in nevezane otrobe,

ter prodajam prazno slamo, ktera se dá s posebnim ropotom mlatiti.

„Brencelj“,
političen trgovec.

Tolažba.

Dr. Kasmacher. Oh, nič ne bo z nama! Mestni očetje niso dobili dovoljenja, da bi milijon na posodo vzeli. Nama so obljubili, da bodo nalašč za naju zidali bolnišnico, da prideva zopet h kruhu, zdaj pa ne bo nič.

Pudelj. Tolaživa se, če bi bili dobili prav dovoljenje, saj jim ne bil nihče posodil milijona.

Gospodu Muleju.

Ali je res, da Vi v c. kr. ječe mesto hudodelnikov krompir zapirate? Nazadnje imate še v pisarnicah namesto uradnikov žaklje s žitom itd. Morda tudi potlej krompir sodite in hudodelnike sadite?

Ponudba.

Ker se nadjam, da me bodo kmalu zapodili, in me skrbi zaradi prihodnosti, se obračam do slavnega občinstva s prošnjo, da bi se hotelo ná-me ozirati, kedar bo kje služba kacega hlapca, cestnega pometaja, postreškeka ali kaj tacega, izpraznjena. Da sem težkega dela navajen, kazal sem s tem, da sem več let Slovene k steni tiščal, kar je gotovo težko delo, ker jih zdaj vsi Nemci skup ne morejo tiščati.

Ponudbe in dopisi naj se blagovolijo pošiljati pod napisom:

Beust, grof na Dunaji.

Rešpehtarjova kuharica.

Bona šera, šinjori! Glih zdej šem peršla iz šposicione di Triešte, al kakor še prav po šlovenški al ščavski razštava dela čitá di Triešte. Per dijo! to je fina roba, še ša, da more vřak ajngebildet človek to šposizione obiřkat. Ma more parlar la lingua taliana, drugač ne dobi še tolk ne, kakor če v Ibljan samo šlovenški al ščavški žna.

Moja pekontarča, k' je bila v kondiçion en par mežo v Trřtu in še tam naučila parlar lařki, me je en par

dni řtruirala in řdaj govorive že obe lařki, kakor da bi kořeč v travi pel; tako nama gre, kakor na orglah. K řem řznala enkrat taljanřki, řem řklenila iti k razřtavi v Trřt, en tal řzato, da b' vidla, kaj je tam řa videt, en tal pa tud řzato, da b' dobila kakřen kondiçion k' je per řinjori Purčelbauhu řa-me premal jeřt, k vse řami řnedo, řzato řo tako debeli.

Po ajzenpon řem še pervlekla v Trřt, kamor hodjo naře dekleta v řolo, ma pridejo take domu, koker da da b' jih bil kdo řmeřtral in řkuřtral. Ma ře ne pridejo řame ala kařa, perneřo ře kaj majhnega, koker ře prav po lařki, vomo pikolo. Kořa ře? Vsak človek falí, per ke bi tud' naře punče ne, dasglih to ni lepo.

K' řem řtopila iř vagona, me řubito nagovori uno belo řinjore in pravi:

„Bela dona, andjamo v gondola?“

„ři ři, řinjore“, řem rekla, „ma řpetate un poko.“

Polej řem pa pogledala, če řem reř bela, če b' ře bla ř kakřnem mokařjam al mlinarřjam peljala. Ma niřem bla bela, drugač, če je mojo farbo na obrařu tako imenoval, ma je řlo falil, řzato k' je moje liče od ognja řarjoveló. Ma mi je bil ta koplement prov po guřti, vidla řem, da niřo řamo řinjore Purčelbauh gó-lanten. — Tok řem řla naprej, tiř řinjore řraven mene.

„Al je ře daleč do gondole?“ řem ga vprařala, ker řem řmislila, da je v gondoli tiřta trřařka razřtava.

„No, no, řinjinora, no, preřto!“

„Kořa? Preřte řo razřtavljene? Teh vidim vřak dan v Ibljan. Teh ne grem gledat. Adijo.“

„řpetate, řpetate, bela řinjinora, ankora un poko“, vpíje řa mano, ma jeřt ři miřlim, mora ře bit kakřen tak řagabunt, k' tam řenske lovi, da b' jih v godljo al' gondolo řapeljal. Bog vé, kaj je tiřta gondola!

K' je blo prot večer, kar ře reče po lařki „bona řera“, řem řla poiřkat ene jerperge, k' řo rekli, da je v Trřtu řtrařno veliko řimrov perpravljениh řa fremdarje.

„Kořa volete, řinjinora?“ me nagovori kamarela, „una kamera ř dvema pořtljama, ali ř eno?“

„Čemu mi bota dve pořtelji“, ři miřlim, in rečem, da jeřt imam dořt en řam řpampet. Tok me pelje v en čimer ř enem řpampetam. K' řem bla řlo řmartrana, řem ře kar vlegla. Ma ře ře niřem oči řatiřnila, me je ře po vřem řvotu grířlo, glih koker da b' bla na mrovliř. řdaj řem pa ře prečej vedla, řakaj me je kamarela prařala, al čem dve pořtelji. Ena je menda řa lđi, ta druga pa řa bolhe in řniče, da ne leře lđje ř tem řvalim řkup, ker ne morejo. Koj mi je blo řal,

da niřem vřela čimra ř dvema pořtljama, pa řdaj je blo tropo tardo, prepořno.

Kaj ře mi je drug dan pergodlo, bom pa drug bart povedala. Adijo, bona note! řpeta un poko, jutri řorno ře vederemo.

Lahek primerljey.

(Kako bi se gosp. Muleju lahko řgodilo.)

Kmetiř pride z opravkom k c. k. sodniku Muleju na Vrhniki, ktereга najde v magazinu ali pisarnici vseга zamiřljenega pri pisanji različních odgovorov do kupcev.

Gospod Mulej (zagleda kmeta, nevoljen). Al ře řpet, ne bo řmaha? Koga pa iřete pri riřti?

Kmetiř. Naj ne zamerijo, gospod komisar, ta-le řriřtá se ne vřema z mojo vlogo. Naj pogledajo no!

Mulej (vzame pismo, za-se:) O preklet! Temu mořu řem řapisal na tořbo nameřto tagsacenge en odgovor, ki řliři enemu trřgovcu, kteri mi je řlamo ponudil. O preklet se človek řmoti. (Kmetu.) Pa jutro priřdite, oče, k tagzacengi, bomo ře vse poglihalí. řdaj nimam cařa, vidite tukaj řlamo, ktero mi je eden za muřter pořlal. řem se řmotil.

Kmetiř. řaj se lahko řmotijo, če imajo zmiraj řlamo v glavi.

Nesrečna řtevilka.

Zarad kitice kupleta, ktero je „Brencelj“ skoval in gospod Noli pel v Ljubljanskem glediřču na čař trinajřterici kujajočih se nemčurskih pořlancev, je bil g. Noli obřojen pri ljubljanskem okrajnem glavarřtvu, da mora plačati 60 gold. kazni.

řestdeset goldinarjev kazni zarad trinajřstih! Branjevke so zarad tega ře bolj mořke, kakor prej, ker se je řkazalo, kar so trđile, da je namreč řtevilka 13 nesrečna.

„Brencelj“ pa, kteri se je nekđaj, čeravno ne, pri Ivanetiču, računiři učil, je brř nastavil sledečo računřko nalogo:

„Če se 13 nemřkutarjev ceni na 60 gold., koliko je vreden eden?“

Tako se je matematično pokazalo, koliko je vreden vsak nemřkutarsk pořlanec, namreč 4 gld. 61 kr. 23/5 venarja. Toliko je vsaj cenjen, toda jaz po pravici povem, da bi jaz ře počenega grořa za njega ne dal. —

Pred kazino.

(V řpomin fajerberske knajpe.)

Pred kazino	Gospodičnam
Vrtoglava	řra igrajo
Komaj tava	In řkakljajo
Sem tertje; —	S pořtelje;
V glas-salonu	Ena drugi
Se-prepeva,	řpetajo,
Da odmeva	ře vprařvajo,
V zvezdi se.	Kaj da je?!

Gospodične	Feuerbêr si
V zalih zibkah	Vence víje,
Na blazincah	Pijan vpíje
Se budé;	Na ves glas:
Kjer so čule	„Čuj kazina
Feuerbêre,	In řidovi,
„Kdo se dêre?“	Da řinovi
řvrgolé.	Tvoři řmo!“

Star Komar.

Podobe iz slovenskega življenja.

Na „rotovžu.“

Na Vrhniki.

Denarni minister in župan Dežman, Korelj I. Tako lepo sva s Kalteneeggrom že vse vredila za loterijo, ktero bi bili napravili, če bi nam bil deželni zbor dovolil, milijon na posodo vzeti! Zdaj je pa šlo vse po vodi. Da bi bil to vedel, bi bil vsaj v zbor šel, da bi bil glasoval za posojilo. Ne bo drugače, da napravimo loterijo, v kateri se bomo sami „avššpilali.“ Samo če bo kdo kaj stavil na nas!

Kam pride ves denar?

To vprašanje se je že dostikrat pretresevalo, pa nikdar končno rešilo. Morda bo ta-le resničenna dogodba to vprašanje nekoliko pojasnila.

Kdo pozna gospoda Broliha? To ni kaka navadna oseba, marveč velika stvar, nadsvetovalec pri graški nadsodnji, kjer je pomagal potrjevati razsodbe ljubljanske deželne sodnije. Morda se je tega dela zdaj naveličal, ker gre v pokoj, kar ni sicer nič pregrešnega ali nepostavnega, marveč včasih oziroma na osebo, državi in ljudem zelo koristno. Kdor gre v pokoj, od tega se tudi pričakuje, da živi v pokoju, to je, da sedi in postopa pred kazinom, da meri počasnih korakov drevorede in sprehajališča in tako v pokoju vživa plačo, ktero si je po svojih zaslugah za državo in domovino zaslužil. Vsaj tako delajo vsi penzionisti, katerih je videti pred kazinom, kakor komarjev v zraku, da je kar tema.

A gospod Brolih ni take vere. „Čim več služeb, tim več zaslužka“, tako si misli, gre kot nadsvetovalec v pokoj, se vé da z vso plačo, in to zarad tega, da prične v Ljubljani advokaturu ali odvetništvo, ktero, kakor ljudje govoré, včasih bée nese.

To je vse lepo. A če si gospod Brolih upa opravljati posel odvetnika, če toraj čuti še toliko telesnih in duševnih moči v sebi, zakaj ni ostal še dalje nadsvetovalec, zakaj je šel v pokoj? Potlej pa ljudje prašajo, kam pride pri nas toliko denarja.

Gospod Brolih! Ne dajajte slabih izgledov, če ne bi se utegnili pripečiti, da pobegne vsa graška deželna nadsodnja v Ljubljano, in tako bomo imeli kmalu več odvetnikov, kakor ljudi, kateri jih potrebujejo.

Če bo pa taka, bodo ljudje brž uganili, kam pride denar.

Odgovorni vrednik in založnik Jak. Aléšovec v Ljubljani. — Natisnil F. Skaza in drugi v Mariboru.

Tone. Glej ga no, kaj pa ti išeš tukaj?

Jože. Išem gospoda Muleja, pa ne vem, je li pri tleh ali v prvem nadstropji?

Tone. Jaz že prašam pol ure, kje bi dobil sodnika gosp. Muleja, pa mi vsak reče, da je tu-le spodaj, pa to ni pisarnici podobno.

Jože. Jaz sem pa prišel trgovcu Muleju suhe češplje ponujat, pa zgorej se mi ne zdi, kakor da bi imel tam magazin.

V šoli.

Učitelj. Klobuštra, Vi mi bote povedali pomen besede „nihil.“

Učenec. „Nihil“ pomeni „nič“.

Učitelj. Dobro! Kaj se bo reklo tedaj „nihilist“? Kdo n. pr. je „nihilist“?

Učenec. Ljubljanski mestni odbor.

Učitelj (zavzet) Kako to?

Učenec. Ker nima nič; prosil je namreč, da bi mu deželni odbor dovolil na posodo vzeti en milijon, pa mu ni dovolil, toraj zdaj nima nič in je nihilist.

Ne bojte se!

Podpisani mestni odbor naznanja, da se mu niso, kakor se je govorilo, možgani še le zdaj zmešali, ko mu deželni zbor ni dovolil, da bi milijon na posodo vzel. — Pristavi še, da se ni bati, da bi kdaj ob pamet prišel.

Ljubljanski mestni odbor.

Rešitev zastavice v zadnjem „Brenceljnu“.

Dekla — ranti, Deklaranti.

„Brencelj“ piše:

Sl. čitalnica v Rojani: Poslano prejel in kar je za letos preveč (50 kr.), zapisal za 1872 leto. Hvala!

Cast. gosp. Č. v J. Presrečna hvala! Za dve leti skupaj mi pa še ni nihče poslal naročnine, tako radi me ljudje nimajo.

Cast. gosp. F. K. v K. Tvoje pismo prejel, več pismeno. Gg. A. M. v L., J. F. v Z., F. B. v F., A. Č. pri sv. L., poleg P., J. K. bivši v Č., J. P. v L., A. P. v Šm., T. R. v M.

in drugi. Quosque tandem? Ali se hočete postarati? Ali mislite, da bom jaz prej umrl in Vam vse zapustil?

Gosp. F. E. H. v J. Ali ste še živi, ker nič o Vas ni slišati.